

МИНИСТЕРСТВО ОБРАЗОВАНИЯ И НАУКИ
ДОНЕЦКОЙ НАРОДНОЙ РЕСПУБЛИКИ

ОБРАЗОВАТЕЛЬНАЯ ОРГАНИЗАЦИЯ ВЫСШЕГО
ПРОФЕССИОНАЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ
«ГОРЛОВСКИЙ ИНСТИТУТ ИНОСТРАННЫХ ЯЗЫКОВ»

**ВОСТОЧНОСЛАВЯНСКАЯ
ФИЛОЛОГИЯ**
East Slavic Philology

*Сборник научных трудов
Литературоведение
Выпуск 2(26)*

Горловка
2016

УДК 81+801+882+82
ББК Ш81.0+82.0
В76

Редакционная коллегия:

д. филол. н., проф. Кочетова С. А. (гл. редактор), д. филол. н., доц. Александрова И. В., д. филол. н., проф. Борисова Л. М., к. филол. н., доц. Бревнова С. В., д. филол. н., проф. Ворожбитова А. А., д. филол. н., проф. Герасименко И. А., д. филол. н., проф. Дербенёва Л. В., д. филол. н., проф. Дяговец И. И., д. филол. н., доц. Иванова Н. П., д. филол. н., проф. Калинин В. М., д. филол. н., проф. Кораблёв А. А., д. филол. н., доц. Курьянов С. О., д. филол. н., проф. Синельникова Л. Н., д. филол. н., проф. Теркулов В. И., д. филол. н., проф. Фёдоров В. В., к. филол. н., доц. Волосевич С. П., к. филол. н., доц. Жихарева Н. А., к. филол. н., доц. Фелелова В. В.

*Печатается по решению ученого совета
ОО ВПО «Горловский институт иностранных языков».
Протокол № 12 от 29.06.2016 г.*

Учредитель: Образовательная организация высшего профессионального образования «Горловский институт иностранных языков» Министерства образования и науки Донецкой Народной Республики.

Свидетельство о регистрации средства массовой информации ДНР № 316 от 11.08.2015 г.

Основан в 2002 году.

Выходит 4 раза в год.

Включён в Российский индекс научного цитирования (РИНЦ): лицензионный договор № 231-04/2016 от 19.04.2016 г.

Восточнославянская филология: сб. науч. тр. / Горловский ин-т иностр. языков; Редкол. : С.А. Кочетова и др. – Вып. 2(26). Литературоведение. – Горловка : Изд-во ОО ВПО «ГИИЯ», 2016. – 260 с.

ISSN 1992-9196

Сборник посвящен исследованию актуальных проблем восточнославянской филологии.

Для научных работников, специалистов-филологов, аспирантов, студентов-филологов, преподавателей украинской и русской литературы и языков в школе.

УДК 81+801+882+82
ББК Ш81.0+82.0

ISSN 1992-9196

© Издательство ОО ВПО «ГИИЯ», 2016

В рамках данной темы проанализированы художественное своеобразие, система персонажей и воплощение указанной темы в романах «На солнечной стороне улицы» и «Вот идет Мессия!..»

Ключевые слова: постмодернизм, контекст, персонаж, сюжет, конфликт, эпизод.

SUMMARY

Krugovaya I. V. The theme of war and peace in the works of D. Rubina

This article is devoted to the transformation of the theme of war and peace in the novels of D. Rubina. The problem of correlation of war and peace was investigated by many scholars in the literature, but its realization in the work of D. Rubina remains virtually unexplored.

Under this theme the author analyzed artistic originality, the system of characters and the embodiment of this problem in the novel «On the sunny side of the street» and «Here is the Messiah!..»

Key words: postmodernism, context, personage, plot, conflict, episode.

*Л.М. Олійник
(Горівка)*

УДК 82.0

ФЕНОМЕН ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИХ ЖАНРОВИХ УТВОРЕНЬ У СВІТОВІЙ ЛІТЕРАТУРІ

У новелістичній прозі кінця ХІХ – початку ХХ століть, демонструючи свободу творчого пошуку авторів, на що вказує різножанрова заданість вже в заголовках і підзаголовках творів, можна простежити неповторний стиль письменника (М. Коцюбинського, В. Стефаника, М. Хвильового, П. Куліша, О. Гончара та ін.). Труднощі у з'ясуванні індивідуального стилю письменника пояснюються тим, що це поняття постійно оновлюється й неоднозначно трактується. Літературознавчі словники визначають стиль або як специфічну ознаку художньої форми літературного твору, або як сукупність ознак, що характеризують твори певного часу, напряму, індивідуальної манери письменника.

Очевидно, авторський стиль – це ціла система образотворчих засобів, яка охоплює як зміст, так і форму літературного твору. Вона властива саме цьому письменникові, виражає його життєвий та естетичний досвід, враховує традиції національної й світової культур.

У художньому творі формою виступає не лише структура зображуваного, а й власне його зміст. Так, сама поведінка персонажа, деталі його зовнішності, мова тощо допомагають читачеві розкрити художній образ, бо служать наочними компонентами його тканини. Кожен письменник є дитям свого часу, виразником свого покоління. Істотно збагачення індивідуальних стилів письменників відбувається й завдяки впливам на них різних видів мистецтв, писане слово (література) поєднувалося з музикою, живописом.

На межі ХІХ–ХХ століть в літературі особливо підвищилась символіка пейзажних деталей, котрі стали характерною рисою стильової манери письменників. Яскравим прикладом є творчість М. Коцюбинського, а саме: новела „На камені”, підзаголовок – „Акварель” (у чернетці „образок”), в якій вже чітко проступають риси художнього стилю письменника.

За визначенням літературознавчого словника, під редакцією В.М. Лесіна: „Акварель (фр. Aquarelle) – твір живопису, виконаний водяними фарбами. Цим терміном іноді визначають жанрову своєрідність творів і письменники” [7, с. 12].

У творі переважають малярські образотворчі засоби, колоритні картини моря й гір виразно постають перед увою читача, наповнені невтихаючим гомоном життя. Письменник часто використовує кольорові епітети („сине”, „зеленкувате”, „біла”, „стемніле” тощо), порівняння здебільшого добирає на основі зорових вражень, внаслідок чого ми виразно бачимо картини природи, побуту, намальовані пензлем художника-живописця, але водночас картини рухливі. Коцюбинський часто вдається до нюансування фарб („синяві”, „зеленкуваті”, „сизо-блакитні”), передачі гри кольорових контрастів. Зорові образи часто переплітаються із звуковими.

Коцюбинський взагалі часто подає образи як живописець. У нього навіть звуки мають певне забарвлення („сріблястий регіт мокрих листочків”, „чорна тиша”, „золотий усміх” тощо). Характеризуючи гру Алі, письменник і розповів свою ніби наповнює мелодією зурни: вона ритмічна і відповідно до мелодії зурни – одноманітно-монотонна.

Ось один з прекрасних зразків пейзажу. „Море дедалі втрачало спокій. Чайки знімались з одних берегів скель, припадали грудьми до хвилі і плакали над морем. Море стемніло, змінилось. Дрібні хвилі зливались до купи і, мов брили зеленкуватого скла, непомітно підкрадалися до берега, падали на пісок і розбивались на білу піну. Під човном клекотіло, кипіло, шумувало, а він підскакував і плигав, немов нісся кудись на білогривих звірах... Вода при березі починала каламутитися і

жовкнуті; разом з піском хвиля викидала з дна моря на берег каміння і, тікаючи назад, волікла їх по дні з таким гуркотом, наче там щось велике скреготало зубами й гарчало. Прибій за яких півгодини перескакував уже через каміння, заливав прибережну дорогу...” [5, с. 374-375].

У зв'язку з колористичним вирішенням новели важливо також відзначити, що М. Коцюбинський вдається до колористичних деталей, але використовує гру фарб для поглиблення психологічної характеристики персонажів. Колористична деталь стає в письменника також засобом досягнення нових художніх узагальнень. І в цьому ще одна особливість стильової манери М. Коцюбинського.

Серед особливостей творчості письменників цього часу можемо спостерігати ще виникнення кількох експериментальних жарів. Так, М. Коцюбинський назвав етюдами свої твори „Цвіт яблуні” і „Невідомий”. Збірка творів В. Стефаніка „Камінний Хрест” мала підзаголовок „Студії і образки”. „Японськими етюдами” назвав О. Гончар збірку коротких художніх нарисів, що виникли внаслідок подорожі на японські острови. У М. Хвильового також можемо побачити твори з підзаголовком „етюд”, це „Зав'язка” і „Повість про санаторійну зону”, жанрову своєрідність яких ми розглянемо у наступному розділі.

У літературознавстві *етюдами*, чи студіями (від іт. studio – вивчення), називають також невеликі самостійні літературні зарисовки, переважно безсюжетні [7, с. 143].

Ідилія (грец. eidyllion – маленький образ, картина) – жанр буколіки, в основі якого – ідеалізоване зображення природного життя людини в згоді з гармонійною природою [6, с. 221].

За визначенням В.М. Лесіна, *ідилія* (грец. eidyllion – малюнок, невеликий вірш, пісенька) – вірш, у якому в прикрашеному вигляді змальовувалося безтурботне й щасливе життя простих людей – пастухів, селян, рибаків – на фоні чарівної природи. Ідилії близькі до буколій [7, с. 161].

Найяскравіше жанр *ідилія* представлений у творчості П. Куліша. Розглянемо особливості цієї внутріжанрової модифікації на прикладі оповідань „Орися” і „Дівоче серце”.

Оповідання-ідилію Куліш написав на матеріалі шостої і частково сьомої пісень Гомерової „Одіссеї”. Зберігши багато в чому їх сюжетну канву, він цілком замінив античні реалії на український колорит, перенісши дію в часи гетьманщини. Крім того, в сюжет „Орисі” вплетено народну легенду про Турову кручу.

У центрі Кулішевої ідилії – ідеал усезагальної гармонії людського, конкретніше – національного буття в його історичній

ретроспекції: поетизуються любовна взаємність, материнство, родинна злагода, козацько-старшинський хутірний побут, близькість старосвітської людини до природи, уявна суспільна згода серед соціально неоднорідних хуторян.

Загальнолюдське в ідилії тісно переплітається з національно-патріотичним. Що ж стосується ідеалізації в ній старосвітщини, хутірного життя на лоні природи, то це цілком відповідає жанровим вимогам романтичної ідилії, яку створив автор „Орисі”, назвавши її в підзаголовку „ідилією”. Мистецька вартість цього твору й полягає саме в тому, що він є досконалим художнім зразком романтичної ідилії в українській літературі.

Оповідання „Дівоче серце” за авторським визначенням теж „Ідилія”, як і „Орися”, та на відміну від неї зверене до сучасності. Шлюбом селянської дівчини Оленки й заможного, інтелектуально розвиненого козака Павла Піддубня письменник виразив мрію про органічне поєднання жіночого „правдивого серця” й чоловічого розуму, людини „природної” та освіченої, ідею культурного поступу народу під проводом національної інтелігенції. Перша ситуація оповідання – прагнення Оленки та Ігната-вдовиченка побратися не здійснюється через те, що парубка взяли у москалі, друга ж – це вже або новаторське домислення фольклорного сюжету, або ж відтворення у власній ідеологізованій інтерпретації випадку з життя.

Ще одним жанроутворенням початку ХХ століття є *образок* літературний – невеликий прозовий твір, часто близький до нариса, побудований на матеріалі якогось конкретного життєвого факту або події. Для образків характерне ескізне зображення людей кількома яскравими штрихами, а також малорозвинений сюжет [7, с. 279]. „Галицькими образками” назвав І. Франко одну із збірок своїх творів. Підзаголовок „образок” стоїть під творами М. Коцюбинського „Пе коптьор”, „Відьма”, „Поєдинок” і „Він іде!”.

У „Поєдинку” М. Коцюбинський виступив проти негативних явищ тогочасного життя, що перешкоджали вільному розвитку людини, виявленню її активності, висміяв нікчемність і порожнечу міщанського життя, обивательщини. Твір, по суті, – психологічний „образок”, тонкий аналіз того процесу, коли з глибини людської істоти „встають нікчемність, фальш, компроміси” і штовхають її на підлість. За тонким розкриттям характерів малопомітних, дрібних, часом зовсім нікчемних людей, за глибоким викриттям пошлості і дріб'язковості їх інтересів Коцюбинський близький до А. Чехова.

У наступному творі „Він іде!” немає безпосереднього зображення подій. Вони сприймаються через розповіді

окремих дійових осіб. Характерно, що, працюючи над твором, письменник послідовно заміняв усі описові моменти („від автора“) безпосередньо відтвореними драматичними сценами, „пропущеними“ крізь стривожену уяву персонажів.

Для зображення подій не прямо, а „очима персонажів“, для відтворення образу або й цілої події через якусь деталь письменник часто використовує метонімію: „кричали беззубі роти, кричали зморшки мудрості й досвіду, сказали борода й білі та худі руки“ [5, с. 458].

Розповідь забарвлена тривожними, червоними кольорами. Кривавий відтінок лежить на всьому: „Наближався вечір. Сонце просло, палало і тихо спускалось додолу. Червоний туман уставає на заході, і немов криваві примари насувались звідти на місто. Спочатку несміливо, поодиночі, а далі цілими лавами. Беззучною процесією пройшли вони поміж спустілими мурами, лишаючи на камені гарячі, червоні сліди та одбиваючи у шибках вікон свої криваві обличчя. Старезні мури тремтіли з жаху усіма зморшками стін, і тільки червоні маки, що росли вгорі по карнизах, вітали гостей сміхом. А коли сонце сіло і прийшла ніч, як чорна дума землі, червоні гості зезли й містечко зовсім замерло...“ [5, с. 465]. Кривава гама передає ту тривогу, яка росла в серцях людей, підсилює розкриття страшного змісту подій, відтворених письменником. Навіть дороги, що поросли маком, розтікалися, немов криваві ріки між зеленим хлібом. Навіть дзвони здавались червоними.

В образку „Він іде!“ виявляється уміння змальовувати масу, народ не як суцільну безлику юрбу, а чітко індивідуалізовану (шохат Амбрум, візник Йосель, Бобе Естерка та ін.). Це складний колектив, що має певне обличчя і потроху прозирає.

Взагалі у новелі чітко видно, яке велике значення надавав письменник кольоровим і звуковим елементам у своїх творах – вони створюють необхідний фон для зображуваного, викликають бажаний настрій у читача.

Наступний жанр, який викликає інтерес, – *повістка* – так у другій половині XIX століття іноді називали невеликі епічні твори, маленькі повісті і оповідання. Так, Ю. Федькович оповідання „Безталанне кохання“ назвав повісткою, а „Серце не навчити“ – *повісточкою*.

У прозовому творі Ю. Федьковича „Серце не навчити“ показано трагічну долю жовнірів у цесарській армії, викрито австро-німецьку воляччину, подано правдиві картини життя знедоленого буковинського наймитства і бідноти. Федькович продовжує розвивати соціальні теми, зображувати життєві соціальні конфлікти.

Про героя оповідання „Серце не навчити“ Івана в народі ходила слава, що він карає багатіїв, які грабують і знущуються з бідних селян. Образ Івана – благородної людини-протестанта, що має „таке чисте серце, як один чистий діамант“ [9, с. 268], розкривається також і в плані побутових взаємин. Письменник майстерно показує глибокі переживання цього героя, палкі почуття любові, прагнення будь-що досягти мети. Волелюбність, рішучість, запальність, гордовитість – такі риси характеру Івана, що виявляються в побутових відносинах. Він не зносить зради своєї дружини Олени і вбиває її, разом з тим кінчає з собою.

Таким чином, досліджуючи експериментальні жанри, представлені у творчості письменників кінця XIX – початку XX століть, творча манера яких залишається не розглянутою до кінця, приходимо до висновків, що письменники сміливо експериментували, розробляли нові жанрові утворення, давали їм свої назви, вкладали свої певні значення в твори.

ЛІТЕРАТУРА

1. Введение в литературоведение. Литературное произведение: основные понятия и термины: учеб. пособие / Л.В. Чернец, В.Е. Хализев, С.Н. Бройтман и др. / Под ред. Л.В. Чернец. – М.: Высш. шк.; Издательский центр «Академия», 1999. – 556 с.
2. Денисюк І.О. Розвиток української малої прози XIX – поч. XX ст. – К.: Вид-во „Вища освіта“, 1981. – 216 с.
3. Історія української літератури: У 8 т. – К., Наук. думка, 1970. – Т. 6. – 516 с.
4. Копистянська Н. Жанр, жанрова система у просторі літературознавства: моногр. – Львів: ПАІС, 2005. – 368 с.
5. Коцюбинський М.М. Твори: В 2 т. / Упоряд. і приміт. М.С. Грицюти: Вступ. ст. Н.Л. Калениченко. – К.: Наук. думка, 1988. – Т. 1: Повісті та оповідання (1884–1906) / Ред. тому М.Т. Яценко. – 584 с.
6. Лексикон загального та порівняльного літературознавства. – Чернівці: Золоті литаври, 2001. – 636 с.
7. Лесін В.М., Полінець О.С. Словник літературознавчих термінів. – К.: Вид-во „Радянська школа“, 1971. – 488 с.
8. Томашевский Б.В. Теория литературы. Поэтика: учеб. пособие / Вступ. стаття Н.Д. Тамарченко; комм. С.Н. Бройтмана при участии Н.Д. Тамарченко. – М.: Аспект Пресс, 1999. – 334 с.
9. Федькович Ю. Поетичні твори. Прозові твори. Драматичні твори. Листи. – К.: Наук. думка, 1985. – 277 с.
10. Чернец Л.В. Литературные жанры: [Пробл. типологии и поэтики]. – М.: Изд-во МГУ, 1966. – 192 с.

АННОТАЦІЯ

Олейник Л.Н. Феномен экспериментальных жанровых образований в мировой литературе

В статье исследуется жанровая система малой прозы конца XIX – начала XX веков. Кроме традиционных жанров, использованных писателями (новелла, рассказ, повесть, памфлет), в поле зрения попадают экспериментальные жанровые образования – этюд, арабеска и такие нетрадиционные жанровые модификации, как зарисовка.

Ключевые слова: жанр, авторский стиль, экспериментальный жанр.

SUMMARY

Oleinik L.N. The Phenomenon of the Experimental Genre Formations in the World Literature

Short fiction of the genre system of late XIXth – early XXth century is investigated in the given article. Except the traditional genres that are used by many authors (a novel, a short story, a novelette, a pamphlet) experimental genre formations such as a sketch, an arabesque and such as an unconventional genre modification as a sketch are occurred.

Key words: genre, author's style, experimental genre.

*О.Ю. Плетньова
(м. Горлівка)*

УДК 82.0

**ПРОБЛЕМАТИКА ТВОРЧОСТІ МИКОЛИ
ТРУБЛАЇНІ ПЕРІОДУ 30-х рр. XX ст. В КОНТЕКСТІ
ФУНКЦІОНУВАННЯ СВІТОВОГО ЛІТЕРАТУРНОГО
ПРОЦЕСУ**

Серед митців української літератури 30-х рр. XX ст. Микола Петрович Трублаїні займає чільне місце, перш за все як зачинатель української пригодницької прози, а також як автор казок для дітей «Мандри Закомарика» (1940) та «Про дівчинку Наталочку і сріблясту рибку» (1940).

Казка, як стверджує дослідниця творчості М. Трублаїні Н. І. Кердівар, генетично пов'язана з пригодницьким жанром. У свою чергу пригодницький жанр супроводжував (і нині продовжує свій шлях поруч із різними жанрами мистецтва) кращі зразки лицарських, готичних романів ще в далекі часи. Тож у період становлення і поширення нових засад у суспільстві виникла потреба пристосувати, а де можливо, то і поєднати певні

казкові та пригодницькі структури в сюжетах оповідань, що і зробив Микола Трублаїні у творах північного циклу.

Слід зауважити, що мандри захоплювали Миколу Трублаїні, а освоєння Півночі стало для письменника «своєрідним шансом «знайти себе» і свого нового героя – романтичного, здатного на неординарні вчинки, спроможного пройти через низку випробувань. Отже, Північ виявилась найсுவорішим випробуванням моральних якостей, закладених у людині, не тільки для персонажів оповідань, а й для самого автора.

Творчість М. Трублаїні, на жаль, у наш час малодосліджена, вийшла із кола наукових пошуків, чим і зумовлена актуальність нашої статті. Проблема дитячої літератури нині постає особливо гостро, а пригодницький жанр завжди викликав особливий інтерес у підлітків. З'ясувати коло захоплень автора, виявити особливості підходу письменника до зображення життя, побуту, звичаїв народів Півночі у 30-ті рр. XX ст. – мета нашої статті.

Основними чинниками, які вплинули на зміст творів письменника, на його творчу манеру письма можна назвати в першу чергу уяву художника та його любов до мандрівок. До того ж, маленький хлопчик захоплювався читанням, любив слухати казки, цікаві бувальщини, розповіді про мандри і подвиги. Як згадує А. Денисенко у статті, присвяченій 80-річчю від дня народження М. Трублаїні, герої прочитаних книжок «надихнули малого любителя пригод на відчайдушний вчинок: тринадцятирічний хлопець залишає школу і пристає до загону червоноармійців. Примостившись на підніжці вагона, що йшов на фронт, Микола вже бачив себе відважним кулеметником чи кмітливим розвідником. Заколисаний мріями хлопчина задрімав і незчувся, як зірвався з підніжки. Біля колії його, непритомного, підібрали селяни. За допомогою місцевого костоправа поставили на ноги» [1, с. 69]. Другим чинником, який спонукав письменника до роботи у пригодницькому жанрі, була недостатня кількість художніх творів на цю тематику та його прагнення заповнити цю «нішу» власними творами.

Відомий дослідник А. М. Подолинний у «Капітані дитячої літератури» зазначає: «Дотепер немає, по суті, стрункої теорії та історіографії тогочасної пригодницької літератури. Тому ще й досі навколо неї тривають суперечки, висловлюються протилежні думки. Одні відносять до пригодницьких вузьке коло творів, наперед відмовляючи їм у художності, соціальній значущості, інші невиправдано зараховують сюди навіть «Молоду гвардію» О. Фадєєва» [2, с. 34].

Таким чином, творчість М. Трублаїні стає цінним матеріалом для дослідження.

СОДЕРЖАНИЕ

<i>В.Д. Денисов</i> «НЕСКОЛЬКО СЛОВ» ГОГОЛЯ О ПУШКИНЕ	3
<i>Л.В. Дербенёва</i> СРАВНИТЕЛЬНЫЙ МЕТОД КАК ПРИНЦИП ИССЛЕДОВАНИЯ РОМАНА В ИСТОРИКО- ЛИТЕРАТУРНОЙ КОНЦЕПЦИИ П.Д. БОБОРЫКИНА	11
<i>Н.П. Иванова</i> ОБРАЗ САДА В КАРТИНАХ ОКРУЖАЮЩЕГО МИРА Ф. М. ДОСТОЕВСКОГО	19
<i>С.А. Кочетова</i> РОМАН АННЫ ГАВАЛЬДА «ПРОСТО ВМЕСТЕ»: ОСНОВНЫЕ ПРОБЛЕМЫ ПРОИЗВЕДЕНИЯ.....	26
<i>S.A. Kochetova, S.O. Kononenko</i> LE DÉTAIL ARTISTIQUE ET SES CLASSIFICATIONS DANS LA LITTÉRATURE	39
<i>О.А. Кравченко</i> ГОГОЛЕВСКИЙ ГОРОД: ТЕКСТ И КОНТЕКСТ	44
<i>В.В. Федоров</i> АВТОР И ЕГО БЫТИЕ.....	52
<i>С.А. Шульц</i> ЧААДАЕВ, ДОСТОЕВСКИЙ, МАНДЕЛЬШТАМ	66
<i>Н.А. Белоконь</i> РОЛЬ МУЗЫКИ В СУДЬБЕ ГЕРОЕВ ЛИТЕРАТУРЫ ВТОРОЙ ПОЛОВИНЫ XX ВЕКА (НА МАТЕРИАЛЕ ТВОРЧЕСТВА В. ШУКШИНА И И. ЧЕНДЕЯ)	75
<i>А.В. Денисова</i> ВРЕМЯ И ЕГО ГЕРОИ («ДНЕВНИК ПИСАТЕЛЯ» Ф. М. ДОСТОЕВСКОГО ЗА 1873 ГОД)	83
<i>О.В. Жарикова</i> СИМВОЛИЧЕСКОЕ ЗНАЧЕНИЕ РОМАНА З. ГИППИУС «ЧЁРТОВА КУКЛА».....	92
<i>М.Н. Ивахненко</i> ЖАНРОВО-СТИЛИСТИЧЕСКИЙ АСПЕКТ ПРОЗЫ В. АКСЁНОВА	99
<i>Н.В. Кораблева</i> РОМАН А. БИТОВА «ОГЛАШЕННЫЕ» В ЗЕРКАЛЕ ГЕОПОЭТИКИ	108
<i>Л.Н. Любимцева</i> ДРАМАТУРГИЧЕСКИЕ РЕМЕЙКИ В РУССКОЙ ЛИТЕРАТУРЕ КОНЦА XX – НАЧАЛА XXI ВЕКОВ: К ВОПРОСУ О ТИПОЛОГИИ ЖАНРА	116

<i>L.N. Lyubimtseva, K.A. Kochetova</i> EN REVENANT A LA QUESTION DE L'ORIGINE DU STYLE LITTÉRAIRE «THEATRE DE L'ABSURDE».....	121
<i>М.И. Маслоva</i> «АНДРЕЙ РУБЛЕВ» НИКОЛАЯ ГУМИЛЕВА В БОГОСЛОВСКОМ ДИСКУРСЕ В.В. ЛЕПАХИНА: ПОЛЕМИЧЕСКИЙ АСПЕКТ	125
<i>А.А. Сорокин</i> ВОЙНА И МИР В РОМАНЕ «УБИЙСТВО ГОРОДОВ» А. А. ПРОХАНОВА.....	154
<i>И.Е. Шшикина</i> ПЕРЕОСМЫСЛЕНИЕ ФОЛЬКЛОРНЫХ СЮЖЕТОВ В «СКАЗКЕ О МЕРТВОЙ ЦАРЕВНЕ И О СЕМИ БОГАТЫРЯХ» А. С. ПУШКИНА	161
<i>Л.В. Волосевич</i> ПРИЗНАКИ ПРОСТРАНСТВА ЛИБЕРАЛОВ И КОНСЕРВАТОРОВ В РОМАНЕ М. Е. САЛТЫКОВА- ЩЕДРИНА «ДНЕВНИК ПРОВИНЦИАЛА В ПЕТЕРБУРГЕ»	169
<i>V.A. Zagoroukina</i> LA JEUNE FILLE DE GIRAUDOUX.....	176
<i>И.Ю. Извекова</i> РОМАН В. АКСЁНОВА «ОСТРОВ КРЫМ»: УТОПИЯ ИЛИ АНТИУТОПИЯ?	181
<i>Е.В. Кравченко</i> СУБЪЕКТНО-ОБЪЕКТНЫЙ УРОВЕНЬ РОМАНА А. Ф. ПИСЕМСКОГО «ТЫСЯЧА ДУШ» КАК СПОСОБ ВЫРАЖЕНИЯ АВТОРСКОЙ ТОЧКИ ЗРЕНИЯ.....	187
<i>И.С. Криштон</i> НЕОРОМАНТИЧЕСКИЕ ТЕНДЕНЦИИ В АМЕРИКАНСКОЙ И БЕЛОРУССКОЙ ЛИТЕРАТУРАХ	194
<i>И.В. Круговая</i> ТЕМА ВОЙНЫ И МИРА В ТВОРЧЕСТВЕ ДИНЫ РУБИНОЙ	204
<i>Олейник Л.Н.</i> ФЕНОМЕН ЕКСПЕРИМЕНТАЛЬНИХ ЖАНРОВИХ УТВОРЕНЬ У СВІТОВІЙ ЛІТЕРАТУРІ.....	211
<i>О.Ю. Плетьнова</i> ПРОБЛЕМАТИКА ТВОРЧОСТІ МИКОЛИ ТРУБЛАЇНІ ПЕРІОДУ 30-х рр. XX ст. В КОНТЕКСТІ ФУНКЦІОНУВАННЯ СВІТОВОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ПРОЦЕСУ	217

Научное издание

**ВОСТОЧНОСЛАВЯНСКАЯ
ФИЛОЛОГИЯ**

Сборник научных трудов

Выпуск второй (двадцать шестой)
Литературоведение

Ответственный редактор С.А. Кочетова
Технический редактор А.М. Калашников
Компьютерная верстка и макетирование
Е.С. Шальгиной
Корректоры: Н.А. Жихарева,
О.Т. Захарова

За содержание и достоверность фактов, цитат, имен собственных
и других сведений ответственность несут авторы

Подписано к печати 30.06.2016 г.
Формат 60x84/16. Бумага 80 г/м².
Усл. печ. л. – 15,19. Усл.-изд. л. – 16,25.
Усл.-изд. л. – 15,11.
Тираж 300 экз. Зак. № 11.

Издательство Горловского института иностранных языков
Свидетельство о государственной регистрации субъекта
издательского дела
ДК № 1342 от 29.04.2003 г.
84626, г. Горловка, ул. Рудакова, 25